

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 173/03-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2003 v senáte zloženom z predsedu Jána Klučku a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej v konaní o sťažnosti I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 59/96 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K. K. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 59/96 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bardejov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 59/96 konal bez zbytočných prietáhov.

3. I. K. K. p r i z n á v a primerané finančné zadošťučinenie vo výške 10 000,-- Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bardejov p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bardejov je p o v i n n ý uhradiť trovy konania I. K. K. vo výške 8 800,-- Sk (slovom osemtisíc osemsto korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. T., P., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. júna 2003 doručené podanie I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., označené ako „ústavná sťažnosť proti konaniu Okresného súdu v Bardejove sp. zn.: 12 C 59/96 o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“. Keďže sťažnosť spĺňala všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd 24. septembra 2003 rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplynulo:

„Dňa 2. 10. 2000 som prostredníctvom Okresnému súdu v Bardejove podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 4 Co 129/99, ktorým rozsudkom bol potvrdený rozsudok prvostupňového súdu Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 12 C 59/96. ...

Súd vo veci od podania dovolania do dnešného dňa nekonal. ...

Konanie na Okresnom súde v Bardejove stále prebieha, takže zákonná lehota k podaniu ústavnej sťažnosti je tak zachovaná. ...

Tvrdím, že Okresný súd v Bardejove porušil moje ústavou garantované právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Súd od podania dovolania, teda od 2. 10. 2000 v samej je nečinný a moje dovolanie nepredložil príslušnému súdu.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa vydania rozhodnutia. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu. Aj keď neexistuje časová hranica, ktorá by ohraničovala proces a v ktorej by súd mal povinnosť právoplatne vo veci rozhodovať, nemožno si to vysvetľovať tak, že súd si sám určí, kedy a aký úkon vykoná, pričom by nemusel rešpektovať čl. 48 ods. 2 ústavy, t. j. konať bez neodôvodnených prieťahov. Priznanie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezavahuje štát zodpovednosti za prieťahy v súdnom konaní.

Článok 48 ods. 2 ústavy v citovanej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý, pokiaľ ide o oblasť občianskeho súdneho konania, vyjadruje predovšetkým záujem na tom, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (*mutatis mutandis*, II. ÚS 26/95), pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti.

Poukazujem na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého je lehota na rozhodnutie súdu v každom prípade určená s prihliadnutím na osobitné okolnosti. Súd prihliada na zložitosť prípadu, ako aj na postup účastníka konania a iných orgánov. Iba zdržovanie súdneho konania, za ktoré zodpovedá (možno mu ho „pripočítať“) účastník konania (navrhovateľ), oprávňuje prijať záver, že zo strany štátu nedošlo k prekročeniu primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Súd od podania dovolania od 2. 10. 2000 až doposiaľ spis nepredložil príslušnému súdu na rozhodnutie. Bezodôvodne ma súd začal 1. 4. 2003 vyzývať na odstránenie nedostatkov v mojom podaní. Teda od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003 nekonal. A samotné výzvy súdu, po dobe viac ako dvoch rokov, nemôžu súd zbavovať zodpovednosti, za to, že do dnešného dňa ešte nepredložil spis príslušnému súdu na rozhodnutie. Tieto prieťahy, nekonanie súdu, sú spôsobené len samotným súdom.

Je porušením môjho ústavného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov ak od 2. 10. 2000, teda od podania dovolania sa moje dovolanie ešte nepredložilo príslušnému súdu na rozhodnutie. V akej dobe potom môže očakávať rozhodnutie najvyššieho súdu, keď len odoslanie spisu na tento súd trvá skoro tri roky. A do dnešného dňa sa ani tak nestalo, teda spis nebol odoslaný.

Na nečinnosť súdu v tomto konaní som sa nestáždžoval.

Ústavný súd má oprávnenie konať o podnete najmä vtedy, ak už boli využité zo strany účastníka právne prostriedky na dosiahnutie nápravy tam, kde sa porušuje ústava. No i bez tohto využitia mu nič nebráni, aby o podnete konal (Nález ústavného súdu Us 27/1998).

Týmto konaním Okresný súd v Bardejove, ako orgán verejnej moci, porušil moje ústavou zaručené základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov čo už samo o sebe pokladám za výraz protiústavnosti (čl. 48 ods. 2 úst. zák. č. 460/1992 Zb.).“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v jeho veci nálezom rozhodol takto:

„... v konaní na Okresnom súde v Bardejove vedenom vo veci navrhovateľa I. K. K., v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 59/96, bolo porušené moje ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, nakoľko Okresný súd v Bardejove v uvedenej veci od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003 bezdôvodne nekonal, a doposiaľ nepredložil spis príslušnému súdu na rozhodnutie, a aby bolo Okresnému súdu v Bardejove uložené, aby čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzam ako osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (Článok 48 ods. 2 ústavy), tým že sa mu prikáže spis predložiť príslušnému súdu na rozhodnutie.

Ďalej žiadam aby rozhodol o primeranom finančnom zadostučinení mojej osoby v rozsahu 100 000,- Sk, ktorú sumu je povinný mi Okresný súd v Bardejove zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Uvedené finančné zadostučinenie požadujem z dôvodu spôsobenej nemajetkovej újmy, ktorú som utrpel nečinnosťou Okresného súdu v Bardejove, ktorý od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003 vo veci nekonal, aj keď mu v tom nič nebránilo a vo veci doposiaľ nepredložil

spis na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR. Týmto nekonaním súdu bolo ohrozené aj moje právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Súčasne žiadam, aby ústavný súd zaviazal žalovaného Okresný súd v Bardejove zaplatiť mi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 8 796,- Sk (dva úkony právnej pomoci á 4 270,- Sk, príprava, prevzatie veci a podanie ústavnej sťažnosti), režijný paušál 2 x 128 Sk, na účet môjho právneho zástupcu.“

Na základe § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa k prijatej sťažnosti 27. októbra 2003 vyjadril aj predseda Okresného súdu Bardejov (Spr. 656/03), ktorý uviedol:

„I. K. K. ústavnou sťažnosťou zo dňa 10. 6. 2003 namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) v konaní vedenom u Okresného súdu Bardejov pod sp. zn. 12 C 59/96 dôvodiac, že súd v označenej právnej veci v čase od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003 nekonal. Tvrdí, že dňa 2. 10. 2000 podal dovolanie proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa a súd doposiaľ spis nepredložil dovolaciemu súdu na rozhodnutie, ale výzvou zo dňa 1. 4. 2003 ho bezdôvodne vyzýva odstrániť nedostatky v jeho podaní.

Z obsahu spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 12 C 59/96 vyplýva, že sťažovateľ v postavení žalobcu sa žalobou podanou dňa 10. 1. 1996 domáhal voči žalovanému Okresné stavebné bytové družstvo „Pod Mihaľovom“, Bardejov zaplata 13.463,80 Sk titulom náhrady škody. Prvostupňový súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom zo dňa 13. 2. 1997 tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3.960,- Sk. Proti tomuto rozsudku žalobca dňa 20. 3. 1997 zahlásil odvolanie, ktoré na výzvu súdu odôvodnil podaním zo dňa 28. 4. 1997. Úpravou zo dňa 4. 6. 1997 bol spis predložený Krajskému súdu v Prešove, ktorý uznesením zo dňa 27. 11. 1997 č. k. 4 Co 286/97-98 o odvolaní rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu. Opätovne vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 13. 11. 1998 tak, že žaloba žalobcu bola zamietnutá a žalobca bol zaviazaný na trovách konania zaplatiť žalovanému 4.830,- Sk. Aj proti tomuto rozsudku žalobca dňa 28. 12. 1998 podal odvolanie, na základe ktorého bol spis dňa 12. 2. 1998 predložený Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o ňom. Rozsudkom zo dňa 19. 6. 2000 odvolací súd napadnutý rozsudok

potvrdil a spis dňa 14. 8. 2000 vrátil prvostupňovému súdu. Konanie tak dňom 22. 9. 2000 bolo právoplatne skončené.

Dňa 2. 10. 2000 sťažovateľ doručil súdu písomné podanie označené ako „Dovolanie proti konečným rozhodnutiam odvolacieho súdu“, z obsahu ktorého vyplýva, že podáva dovolanie voči viacerým rozhodnutiam odvolacieho súdu, okrem iného aj voči rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 12 C 59/96. Výzvou zo dňa 1. 4. 2003 sťažovateľ bol vyzvaný v lehote 20 dní odstrániť vady podania dôvodiac, že jeho podanie nemá náležitosti § 42 ods. 3 a § 241 O. s. p. Na výzvu sťažovateľ reagoval podaním zo dňa 28. 4. 2003 a 5. 5. 2003 a keďže požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, uznesením zo dňa 28. 5. 2003 mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a pre dovolacie konanie ustanovený zástupca z radov advokátov JUDr. J. S.

Vzhľadom na uvedené je treba súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že súd v čase od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003, t. j. od doručenia dovolania do výzvy na odstránenie väd dovolania, bol nečinný, čím došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Akceptujem preto nárok sťažovateľa na vyslovenie tohto porušenia.

Nemožno však súhlasiť s ďalším sťažovateľom uplatneným nárokom, a to, aby Okresnému súdu Bardejov bolo uložené čo najskôr odstrániť stav právnej neistoty tým, že sa mu prikáže predložiť spis príslušnému súdu na rozhodnutie. Ako totiž vyplýva z chronológie úkonov, súd po 1. 4. 2003 vo veci plynulo koná, jeho úkony smerujú k odstráneniu väd dovolania sťažovateľa a predloženiu spisu na rozhodnutie dovolaciemu súdu a pokiaľ spis doposiaľ dovolaciemu súdu nebol predložený, je tomu tak pre nečinnosť sťažovateľa a jemu ustanoveného zástupcu z radov advokátov, ktorí napriek výzve zo dňa 1. 4. 2003 doposiaľ neodstránili vady dovolania. Nie sú preto žiadne dôvody ukladať súdu konať vo veci a tým odstrániť stav právnej neistoty, lebo súd toho času plynulo koná.

Akceptovať nemožno ani nárok sťažovateľa na primerané finčné zadostučineniu v rozsahu 100.000,- Sk a to napriek dobe nečinnosti súdu.

K porušeniu ústavného práva sťažovateľa došlo po tom, čo vec bola právoplatne vybavená, čím bol odstránený stav právnej neistoty u účastníkov konania (v tomto smere je bezvýznamné, že sťažovateľ bol v spore neúspešný a s rozhodnutiami súdov nesúhlasí). Sťažovateľ síce podal mimoriadny opravný prostriedok, ktorým sa domáha zvrátenia

výsledku konania, avšak jeho podanie nemalo ani základné zákonné náležitosti, vady podania napriek výzve súdu doposiaľ neodstránil, čím sám sťažovateľ sa spolupodieľa na tom, že spis doposiaľ nebol predložený dovolaciemu súdu. Pri riešení otázky primeraného finančného zadosťučinenia nemožno pominúť ani ten fakt, že sťažovateľ ani doposiaľ nevyužil všetky dostupné právne prostriedky na dosiahnutie nápravy, keď nevyužil možnosť podania sťažnosti v zmysle § 17 a násl. zákona číslo 80/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Vychádzajúc z uvedeného je nesporné, že v tomto prípade sa javí ako primerané a spravodlivé vyslovenie porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto navrhujem ctenému ústavnému súdu toto porušenie vysloviť, vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovieť s tým, že v zmysle § 36 zákona číslo 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov, každý účastník trovy konania znáša zo svojho. “

Keďže obaja účastníci vyhlásili, že netrvajú na ústnom pojednávaní, ústavný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“, pričom zohľadňujúc svoju predošlú judikatúru ústavný súd uvádza, že „Pri práve na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je pod konaním, v ktorom sa vec prerokováva, potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj odvolacieho a dovolacieho súdu...“, keďže ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov „nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných prietahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana“ (I. ÚS 70/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri

základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho postupu Okresného súdu Bardejov vo veci sp. zn. 12 C 59/96 ústavný súd zistil nasledovné skutočnosti a dospel k nasledovným záverom:

Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ako z povahy, tak aj zo zákonom vymedzenej právomoci súdu prvého stupňa (§ 240 a § 241 Občianskeho súdneho poriadku) pri podaní dovolania jednoznačne vyplýva, že jej obsahom sú procesne jednoduché úkony, pričom postup súdu je jednoznačne stanovený vrátane lehôt (§ 241 ods. 2), nedodržanie ktorých je rozhodujúce pre postúpenie veci dovolaciemu súdu. Z tohto hľadiska konanie pred Okresným súdom Bardejov o dovolaní sťažovateľa nemožno charakterizovať ako právne či fakticky zložité. Účastník konania (sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom) podal včas dovolanie a keďže podľa tvrdenia súdu nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti, bolo jeho povinnosťou vyzvať ho bez zbytočného odkladu na jeho úpravu, pretože dovolanie, ktoré je nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné, treba „v určenej lehote“ doplniť alebo opraviť (§ 241 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Napriek tomu, že sťažovateľ podal svoje dovolanie už 2. októbra 2000, Okresný súd Bardejov ho na odstránenie jeho väd vyzval až 1. apríla 2003 bez toho, že by bol ústavnému súdu uviedol dôvody, pre ktoré v tomto období nekonal. Vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti sťažovateľa predseda Okresného súdu Bardejov naopak uznal, že: *„je treba súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že súd v čase od 2. 10. 2000 do 1. 4. 2003... bol nečinný, čím došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Akceptujem preto nárok sťažovateľa na vyslovenie tohto porušenia.“* Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol, že v konaní pred Okresným súdom Bardejov sp. zn. 12 C 59/96 došlo k zbytočným prieťahom, pretože tento nekonal, hoci jeho postupu nebránila žiadna zákonná prekážka, a v dôsledku toho aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal Okresnému súdu Bardejov, aby vo veci sp. zn. 12 C 59/96 konal bez zbytočných prietahov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,-- Sk. Na základe výzvy ústavného súdu, aby spresnil dôvody, pre ktoré sa ho domáha, a aká nemajetková ujma mu nekonaním Okresného súdu Bardejov bola spôsobená, právny zástupca sťažovateľa odpovedal 15. októbra 2003 (Pr-30/02 To) takto:

„Nakoľko sa nijako nemôžem dovolať svojich práv a súd svojim nekonaním mi bráni v uplatnení mojich práv, tým, že nekoná, pociťujem toto ako veľkú krivdu. Okrem toho mi bola postupom súdu spôsobená aj majetková škoda, ktorú si nemôžem uplatniť voči žalovanému, lebo súd nekoná, bráni mi v uplatnení mojich ústavou zaručených práv. Táto majetková škoda predstavuje najmenej sumu istiny s príslušenstvom, ktorú som požadoval

od žalovaného v pôvodnom súdnom konaní. V tom čase môj príjem predstavoval 4.082,-- Sk (sociálne dávky). Postupom OSBD, ale aj následne súdu, som sa dostal do zlej ekonomickej situácie, musel som si na kuchynskú linku požičať peniaze, a to aj napriek tomu, že som mal písomnú dohodu s OSBD, že mi preplatia nákup. Pôžičku som musel vrátiť po splátkach zo svojich sociálnych dávok.

Preto požadujem finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,- SK ako celkovú náhradu za spôsobenú majetkovú ujmu, ktorú mi súd spôsobil tým, že vo veci tri roky nekoná a tak som sa jej náhrady nemohol domôcť voči žalovanému, ale aj ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mi súd spôsobil svojim postupom, tým, že svojim postupom mi vlastne odoprel spravodlivosť a dostal ma do právnej neistoty, v ktorej sa nachádzam ako osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal Okresnému súdu Bardejov, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci.

Vzhľadom na celkovú dobu konania Okresného súdu Bardejov v konaní sp. zn. 12 C 59/96, berúc do úvahy, že sťažovateľ sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinil, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu vrátane pozície sťažovateľa sprevádzanej pocitom neistoty, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti ústavný súd považoval priznanie sumy 10 000,-- Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli právnomu zástupcovi sťažovateľa advokátovi JUDr. J. T., ktoré vyčíslil sumou 8 800,-- Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811,-- Sk. Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270,-- Sk a 130,-- Sk režijný paušál.

Trovy konania je Okresný súd Bardejov povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2003